

KOUZLA. KVÁSEK. KRVEPROLITÍ.

MONIN
KOUZELNÝ
PRŮVODCE
OBRANNÝM
PEČENÍM

T KINGFISHER

MONIN
KOUZELNÝ
PRŮVODCE
OBRANNÝM
PEČENÍM

MONIN
KOUZELNÝ
PRŮVODCE
OBRANNÝM
PEČENÍM

T. KINGFISHER

#B&KLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Copyright © T. Kingfisher, 2020
Translation © Anežka Mann, 2023
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2023
All rights reserved

Monin kouzelný průvodce obranným pečením

Z anglického originálu *A Wizard's Guide To Defensive Baking*,

vydaného nakladatelstvím Red Wombat Studio v roce 2020,

přeložila Anežka Mann

Redigovala Iveta Poláčková

Korektury Jana Kunová

Odpovědná redaktorka Kateřina Eliášová

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici #BOOKLAB v roce 2023

Vydání první

ISBN 978-80-276-0588-0

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovalt.cz

JEDNA

Vpekárně mojí tety ležela mrtvá dívka.

Nedůstojně jsem vykvikla a ustoupila o krok, a potom ještě o jeden, dokud jsem zády nenarazila do dveří. Většinou je necháváme dokořán otevřené, protože ohromné pece by se jinak proměnily v sálající výhně, ale byly čtyři ráno a ještě nebylo zatopeno.

To, že je mrtvá, jsem poznala okamžitě. V životě jsem sice moc mrtvých lidí neviděla – je mi teprve čtrnáct a pekařské řemeslo není nijak zvlášť proslulé vysokou úmrtností –, ale ta červená louže u její hlavy rozhodně nebyla malinová marmeláda. A ležela v dost podivné poloze, v takové, v jaké by nikdo dobrovolně neusnul, i kdybych byla ochotná připustit, že by se ten někdo vloupal do pekárny jen proto, aby si tu zdříml.

Žaludek se mi strašlivě sevřel, jako kdyby ho někdo popadl a nelidskou silou zmáčkl v dlani, a já si musela rychle přitisknout obě ruce na pusu, abych se nepozvracela. Už tak tu byl slušný nepořádek, který bude třeba uklidit, nebylo nutné, abych k němu přidala svou snídani.

To nejhorší, co jsem doposud v kuchyni viděla, byla příležitostná krysa – nesudte nás přísně, v tomhle městě se krysa

nezbavíte, a my jsme ten nejčistší podnik, na jaký můžete široko daleko narazit – a zombie žába, která k nám doputovala kanálem. Nebožátko se dostalo do strouhy protékající pod katedrálou. Občas se stane, že se kněží trochu neopatrně zbavují svěcené vody, a potom se na nás sesypou nemrtvé žáby a mloci a podobná havěť. (Nejhorší jsou raci. Žáby můžete vymést koštětem, ale na nemrtvého raka musíte zavolat kněze.)

Ale teď bych se stokrát raději potýkala se zombie žábou než s mrtvolou.

Musím zavolat tetu Tabithu. Ta už bude vědět, co a jak. Ne, že by teta Tabitha musela mrtvolu v pekárně řešit pravidelně, ale patří k těm schopným lidem, kteří pokaždé vědí, co je třeba udělat. Kdyby se na město sesypalo stádo rozlícených kentaurů, kteří by se proháněli ulicemi a požírali malé děti a kočky, teta Tabitha by se s klidem pustila do stavby barikád a seřizování kuší, jako by to dělala obden.

Naneštěstí jsem cestou do chodby, která vede ke schodům do tetiny ložnice, musela projít celou kuchyní, což znamenalo projít kolem mrtvolu. Respektive ji překročit.

Dobře. Dobře. Nohy, jste tu se mnou? Kolena? Zvládneme to?

Nohy i kolena potvrdily schopnost pohybu. Žaludek z mého plánu dvakrát nadšený nebyl. Ovinula jsem si jednu paži kolem pasu a druhou si pevně přitiskla na ústa pro případ, že by se rozhodl protestovat.

Dobře. Dobře, jdeme na to...

Krůček po krůčku jsem se plížila kuchyní. Trávila jsem tu šest dní týdně, občas i sedm, běhala sem a tam po dlaždičkách, házela těsto na pulty a strkala plechy do trouby. Přecházela jsem z jednoho konce na druhý stokrát denně,

aniž bych se tím nějak zvlášť zabývala. Teď mi kuchyň připadala jako několik kilometrů dlouhá neznámá a nepřátelská krajina.

Měla jsem dilema. Nechtěla jsem se dívat na tělo před sebou, ale pokud bych to neudělala, mohla bych na něj – na ni – omylem šlápnout, a na to jsem nechtěla raději ani pomyslet.

Nebylo zbylí. Podívala jsem se dolů.

Nohy mrtvé dívky byly rozhozené na podlaze. Měla je obuté do špinavých bot a dvou lichých ponožek. Najednou mi to připadalo hrozně smutné. Teda, chci říct, že samozřejmě bylo i tak dost smutné, že je mrtvá – nejspíš, pokud teda nebyla opravdu špatný člověk –, ale umřít v ponožkách, co k sobě nepatří, mi v tu chvíli přišlo obzvlášť dojemné.

Představila jsem si, jak si ráno oblékala ponožky, a ani ve snu ji nenapadlo, že o pár hodin později se bude pekařská učnice a nedopečená těstová čarodějka plížit kolem jejího těla a v duchu bude rozebírat to, co má na nohou.

Pravděpodobně se v tom někde skrývalo ponaučení, ale já nejsem kněz. Kdysi jsem myslela, že bych se mohla nechat vysvětit, ale oni nemají kouzelné příliš v lásce, dokonce ani ty slabší z nás, jejichž dary se vztahují na kynutí těsta a bránění koláčkům v tom, aby se k sobě přilepily. Zrovna v době, kdy jsem se pomalu loučila s myšlenkou na kněžskou dráhu, mě teta Tabitha vzala k sobě do pekárny a vábívala píseň mouky a tuku do pečení rychle zpečetila můj osud.

Uvažovala jsem, co asi zpečetilo osud téhle nebohé dívky. Tvář měla převážně zakrytou závojem vlasů, a bylo tudíž těžké odhadnout její věk – a já si ji navíc nijak zvlášť neprohlížela –, ale měla jsem dojem, že je velmi mladá, sotva starší než já. Jak došlo k tomu, že skončila mrtvá na podla-

ze naší pekárny? Někdo promrzlý nebo hladový se možná mohl pokusit do pekárny vloupat – je tu teplo, dokonce i v noci, protože do pecí sice přes noc nepřikládáme, ale ani je nehasíme docela, a vždycky se tu dá najít něco k snědku, i kdyby to bylo jen den staré pečivo v truhle. Ale nic z toho nevysvětlovalo, proč je *mrtvá*.

Viděla jsem jedno z jejích očí. Bylo otevřené. Rychle jsem se odvrátila.

Možná, že uklouzla a praštila se do hlavy. Teta Tabitha pokaždé hromuje, že si jednoho dne zlámu vaz, když budu pořád zběsile pobíhat po kuchyni jako pomatený chrt, ale připadalo mi dost nepravděpodobné, že by se někdo vloupal do pekárny a začal po ní běhat.

Možná, že ji někdo zavraždil, zašeptal zrádný hlásek v mojí hlavě.

Zmlkni, zmlkni! To je úplná blbost! odsekla jsem mu. Lidé vraždí v postranních uličkách a tak podobně, ne v kuchyni mojí tety. A bylo by dost neuvážené nechat tělo ležet v pekárně. Celé město je vystavěno na síti kanálů, na každou ulici připadá padesát mostů a sklepy se každé jaro zatopí. Kdo by se zbavoval těla v pekárně, když ho mohl pár metrů od našich dveří pohodlně hodit do vody?

Zadržela jsem dech a překročila kotníky mrtvé dívky.

Nic se nestalo. Ne, že bych čekala, že se něco stane, ale i tak se mi ulevilo.

Upřela jsem pohled přímo před sebe, udělala další dva opatrné kroky a potom jsem se dala do běhu. Rozrazila jsem dveře ramenem a vrhla se nahoru po schodech s křikem: „*Teto Tabithóóó! Pojd' sem!*“

Byly čtyři hodiny ráno, ale pekaři jsou zvyklí vstávat ve čtyři ráno, a jediný důvod, proč si teta Tabitha dopřávala spánek až do dekadentních šesti třiceti, byl, že její neteř si za posledních pár měsíců vysloužila dost důvěry na to, aby mohla pekárnu otevírat sama. (Ta neteř jsem já, pokud byste se v tom začínali ztrácet.) Byla nervózní z představy, že na to budu sama, a já si opravdu zakládala na tom, že když otevírám já, nenastane ani ten nejmenší zádrhel.

Teď jsem se cítila dvojnásob provinile, že se ta mrtvola objevila, zrovna když jsem měla hlídku, ačkoli to nebyla moje vina. Chci říct, že *já* jsem ji přece nezabila.

Nebud' pitomá, nikdo ji nezabil. Prostě uklouzla. Nejspíš.

„Teto Tabithóóó!“

„Propána, Mono...“ zamumlala moje teta zpoza dveří.
„Copak hoří?“

„Ne, teto Tabitho, ale našla jsem v naší kuchyni mrtvolu!“
To jsem měla v plánu jí říct. Ale místo toho jsem vychrlila něco jako: „Teto mrtvolo! Tabitha je – v kuchyni – mrtvá, je mrtvá – já – pojd' honem – je *mrtvá!*“

Dveře nad schody se rozletěly, vyšla z nich moje teta a přitom se navlékala do volných domácích šatů. Její šaty jsou ohromné, růžové a vyšíváné okřídlenými croissanty. Jsou dost ohavné. Teta Tabitha je taky ohromná a růžová, ale nemá na sobě poletující croissanty – pokud si neoblékne svoje domácí šaty.

„Mrtvá?“ Prohlédla si mě přimhouřenýma očima. „Kdo je mrtvý?“

„Ta mrtvola v kuchyni!“

„V *mojí* kuchyni!“ Teta Tabitha nadlidskou rychlostí se běhla schody a já před ní honem uskočila, protože jsem si

nijak zvlášť nepřála skončit rozdupaná na padrt'. Odstrčila mě stranou, nijak zvlášť hrubě, a bokem prošla dveřmi do kuchyně. Následovala jsem ji, plaše jsem nakoukla do dveří a čekala, až vybuchne.

„Ha.“ Teta Tabitha si opřela pěsti o široké boky. „No, je to mrtvola, o tom žádná. Bůh nás ochraňuj. *Ha.*“

Následovala delší odmlka, během které jsem zírala na tetina záda, teta zírala na mrtvou dívku a mrtvá dívka zírala do stropu.

„Ehm... Teto Tabitho... co budeme dělat?“ zeptala jsem se nakonec.

Teta Tabitha se otrásla. „Inu. Já půjdu vzbudit tvého strýce a pošlu ho pro konstáblu. Ty zatop a zadělej na plech sladkých bochánků.“

„*Sladkých bochánků?* Copak my budeme *píct?*“

„Jsme přece pekárna, děvče!“ odsekla teta. „Mimo to jsem nikdy nepoznala policajta, který by neměl rád sladké bochánky, a než se nadějeme, bude tu policajtů celá hromada. Radši zadělej dva plechy, tak, hodná holka.“

„Ehm...“ pokusila jsem se vzpamatovat. „Měla bych se teda pustit i do ostatního pečení?“

Teta se zamračila a zatahala se za spodní ret. „Ne-e-e-e... ne, nemyslím si. Budou chodit sem a tam a nadělají všude nepořádek, a vsadím se, že se tu zdrží nejméně několik hodin. Obávám se, že budeme zkrátka muset otevřít o něco později.“

Otočila se a těžkým krokem se vydala vzbudit mého strýce. Já zůstala o samotě s mrtvou dívkou a pecemi.

Jednu z nich se mi podařilo roztopit jako nic, stačilo, abych prohrábla žhavý popel a přihodila do něj nové polínko. Udržovat v peci rovnoměrné teplo chce cvik a je to to

první, co se při práci v pekárně naučíte. Pokud v ní vzniknou příliš horká nebo příliš chladná místa, váš chleba bude hrbolatý a neforemný a bude vypadat trochu pomačkaně.

K druhé peci jsem se nemohla dostat, aniž bych *ji* překročila. Po chvilkové úvaze jsem jí přes tvář přehodila jednu z našich utěrek. Bylo to tak nějak snazší, když jsem se nemusela dívat na to oko upřené vzhůru do nicoty. Rozdělala jsem oheň i ve druhé peci.

Sladké bochánky jsou snadné. Mohla bych je upéct ve spaní, což se mi příležitostně ve čtyři hodiny ráno opravdu daří. Do díže jsem odvážila sypké přísady a začala je mísit. Zírala jsem přitom na dřevěné krovy, abych ani omylem nezahlédla tělo na podlaze. Neuniklo mi krátké zatřpytění drobných oček, jak na mě shora shlédla myš a vzápětí odběhla po trámů zpátky do svojí díry. (Myši jsou ve skutečnosti dobré znamení, jelikož dokazují, že už tu nemáme krysy. Krysy považují myši za vybranou lahůdku.)

Na pultě ležela vejce a v koutě stála dóza plná tuku na pečení. Rozklepla jsem skořápky a oddělila žloutky od bílků – dokonale, mohu-li podotknout – a naházela všechny ingredience do větší mísy a začala hníst.

Zaslechla jsem, jak se otevírají a zavírají dveře. Strýc Albert vyšel z domu shánět konstábla. Teta Tabitha šramotila v přední části obchodu, nejspíš se připravovala na odmítnutí první vlny zákazníků.

Přemítala jsem, kolik konstáblů se asi dostaví. K vraždě jich určitě pošlou několik, že ano? Vraždy jsou důležité. Pošlou vůz na mrtvolu? No, budou muset, ne? My přece dost dobře nemůžeme tělo vyhodit spolu se smetím. Přijede vůz a všichni sousedi si budou myslet, že umřel můj strýc – ni-

koho samozřejmě nenapadne, že by mohla umřít Tabitha, moje teta je živá —, a okamžitě začnou klevetit a potom zjistí, že tu došlo k vraždě —

Tak počkat, kdy jsem se rozhodla, že to byla vražda? Ona přece jenom uklouzla, ne?

UVĚDOMILA jsem si, že při všem tom nedívání se na mrtvolu a úvahách o konstáblech hnětu těsto na bochánky příliš dlouho. Nechcete ho uhníst moc, jinak budou tuhé. Zabořila jsem umoučené ruce do těsta a navrhla mu, že třeba nechce být tuhé. Kolem prstů jsem ucítila jemné zašumění a těsto se rázem stalo o něco lepivějším. Těsto velmi snadno podléhá drobnému nátlaku, pokud víte, jak ho správně požádat. Občas zapomínám, že to ostatní nedokážou.

Rozdělila jsem syrové těsto na dvanáct stejně velkých částí, rozložila je na dřevěnou lopatu a strčila je do pece s přísným napomenutím, že se nesmí připálit. Nepřipálí se. Nepřipalování je jedno z mála kouzel, ve kterých jsem opravdu dobrá. Jednou, když jsem měla opravdu špatný den, jsem to s ním trochu přehnal a polovina chlebů se odmítla vůbec dopéct.

Tak, to by bylo. Otřela jsem si ruce o zástěru a nabrala mouku z jednoho pytle. Ještě tu byl jeden úkol, který zbývalo splnit bez ohledu na okolnosti, ať už v kuchyni ležela jedna mrtvola, nebo tucet.

Schody do sklepa jsou kluzké, protože do všech sklepů zatéká. Je k nevíře, že vůbec nějaké sklepy máme. Můj otec, který byl za svého života stavitel, říkával, že je to proto, že pod námi kdysi stávalo jiné město, a když stoupla hladina kanálů, lidé začali stavět do výšky, takže podlahy sklepů jsou ve skutečnosti střechy a stropy domů pod námi.

V nejtemnějším, nejteplejším koutě sklepa tiše bublalo vědro. Tu a tam některá z bublin praskla a vyvalila se z ní vlhká, nakyslá vůně.

„No tak, Bobe...“ řekla jsem sladkým hláskem, který většinou nasadím, když vyjednávám s nepředvídatelným zvířetem. „No tak. Mám pro tebe trochu lahodné mouky...“

Bob prasknul dalších pár bublin, což je jeho verze nadšeného přivítání.

Bob je můj chlebový kvas. Je to první velké kouzlo, které se mi kdy podařilo, a jelikož jsem netušila, co dělám, trochu jsem to přehnala.

Chlebový kvas je takový bublavý sliz plný kvasnic a dalších potvor, které potřebujete k tomu, aby vám chleba kynul. Chuť chleba do velké míry závisí právě na kvasu. Většina z nich nežije déle než pár týdnů, ale v dobrých rukou můžou přežít celé roky. V Konstantině je jeden, kterému je údajně víc než sto.

Když jsem začala pracovat u tety v pekárně, bylo mi deset a měla jsem velký strach, že něco pokazím. Moje kouzla občas s recepty prováděla psí kusy. Teta mi dala za úkol pečovat o kvas, který používala ode dne, kdy poprvé otevřela, a který byl opravdu důležitý, protože chleba tety Tabithy je proslulý široko daleko.

A... nevím, jestli jsem mu dala příliš mouky nebo příliš vody nebo příliš málo od obojího, ale vyschl a málem umřel, a já dostala takový strach, že jsem do něj zabořila obě ruce (a to nebylo nic příjemného, to mi věřte) a *nařídila* mu, že nesmí umřít. *Žij!* řekla jsem mu. *No tak, neumírej mi tu, žij! Rozrůstej se! Jez! Nevysychej!*

No, bylo mi deset a byla jsem vážně k smrti vyděšená, a strach občas dělá s kouzly divné věci. Tak zaprvé je neuvěřitelně posílí. Kvas neumřel a začal růst. *Hodně*. Vybublal ze zavařovačky a zpod mých rukou a já začala křičet, abych přivolala tetu Tabithu, ale když konečně přišla, kvas už dosáhl na pytel s moukou, ze kterého jsem ho krmila, a spořádal ji do posledního zrnka. Dala jsem se do pláče, ale teta Tabitha si jen založila ruce v bok a řekla: „Je pořád naživu, to bude dobré,“ a nacpala ho do mnohem větší nádoby, a tak se zrodil Bob.

Teď už si nejsem tak docela jistá, jestli by vůbec bylo možné ho zabít. Jednou celé město zamrzlo tak, že se nikdo nedostal z domu, a teta Tabitha skončila na celé tři dny uvězněná na opačném konci města a já nedokázala sejít dolů do sklepa a Boba nikdo nekrmil. Čekala jsem, že až se k němu konečně dostanu, bude zmrzlý nebo vyhladovělý k smrti nebo tak něco.

Ale namísto toho jsem zjistila, že se vědro přesunulo po podlaze sklepa, a kolem byly roztroušené pozůstatky několika krys. Kostí nesnědl. Tak jsme přišli na to, že se Bob dokáže nakrmit sám. Pořád si nejsem tak docela jistá, jak se zvládne pohybovat – možná podobně jako nějaká slizká plíseň. Rozhodně nemám v plánu vědro zvednout a přesvědčit se na vlastní oči. Pochybuju, že má vůbec ještě nějaké dno, a nerada bych Boba popudila.

Mě má ze všech nejradši, nejspíš proto, že ho chodím krmit častěji než ostatní. Tetu Tabithu toleruje. Můj strýc už do sklepa nechodí, tvrdí, že na něj Bob jednou zasyčel. Dokážu si představit, že to bylo dost krkavé zasyčení.

Vyklopila jsem na Boba mouku a on radostně zabublal a vyrazilo z něj měkké chapadlo. Odlepila jsem ho od sebe

a kvas se znovu usadil a pustil se do trávení mouky. Nezdá se, že by mu vadilo, že z něj odebírám kousky na pečení, a pořád pečeme nejlepší kváskový chleba ve městě.

Jen nikomu neříkáme o té záležitosti s požíváním krys.

DVA

Konstábl Alfons byl vysoký a široký a brunátný v obličeji. Vešel do kuchyně, zarazil se a překvapeným hlasem prohlásil: „Tady leží mrtvola!“

„Vždyť jsem vám to *říkal*,“ ozval se za jeho zády strýc Albert ublíženě.

„No, ano, ale...“ Konstáblův hlas se vytratil, ale i tak bylo nad slunce jasnější, že čekal, že jde jen o hysterického občana, který vyšiluje kvůli nějaké prkotině, a ne že v pekárně s vynikající pověstí najde skutečnou mrtvolu.

Teta Tabitha se chopila iniciativy. „Je to mrtvola, o tom nemůže být pochyb. Mona ji našla dnes ráno, když přišla otevřít. Dejte si bochánek.“

Konstábl Alfons si vzal sladký bochánek, zamýšleně ho žvýkal a rozhodl se, že si raději přivolá na pomoc posily.

Konstábl Montgomery byl rovněž vysoký, rovněž široký, ale ve tváři nebyl brunátný, nýbrž nezdravě žlutý. Spořádal tři sladké bochánky, potvrdil, že ano, vskutku, je to mrtvola, a potom on i Alfons mlčky postávali v kuchyni, dokud teta Tabitha zkusmo nenadhodila, že by třeba mohli zavolat vůz na odvoz těla.

„No, budeme potřebovat koronera,“ prohlásil Montgomery a vzal si další sladký bochánek.

„Koronera, no ovšem,“ přitakal Alfons.

Odešli.

„Radši zadělej na další plech bochánek,“ nařídila mi teta Tabitha ztěžka. „A postav na čaj. Jak to tak vidím, budeme tu okounět celé ráno.“

Koroner, který zanedlouho dorazil, byl menšího vzrůstu, plešatý a rozplizlý jako napůl rozteklá svíce. Docela sám spořádal půl plechu bochánek, ale já se nedozvěděla, co říkal, protože jakmile začali manipulovat s mrtvolou, teta Tabitha mě vyhnala do přední části pekárny, abych se postarala o zákazníky.

Většina našich zákazníků je stálá (a i jejich objednávky jsou stále stejné), a zatímco se vypořádávali se zklamáním z toho, že jejich oblíbené muffiny a chleby a bochánek dnes nejsou k mání, trochu větší starosti jim dělalo, že je něco špatně. Pořád dokola jsem jim opakovala, že je všechno v pořádku, že se jen někdo vloupal do naší kuchyně a policie to teď vyšetřuje. Zdá se, že nic neukradli, a my doufáme, že co nevidět už budeme moci otevřít jako obvykle.

„Nikdo už není v bezpečí,“ prohlásila stará slečna McGrammarová (jeden citronový bochánek bez polevy) a popotáhla. Podtrhla svá slova tím, že hůlkou zaťukala o pult. „Jen si to představte, vloupat se do pekárny! Co nevidět nás všechny podřežou ve vlastních postelích, dejte na mě!“

„A někteří přijdou na řadu jako první,“ zamumlal truhlářský mistr Elwidge (dva skořicové šneky a jeden bochník sýrového chleba) a mrknul na mě.

„Hmmmmf!“ Slečna McGrammarová mu pohrozila holí. „Jen se smějte! Malý Sidney, ten klučina od pradleny

paní Weatherfortové, minulý týden zmizel, a bylo snad po něm od té doby vidu nebo slechu?“

„Ne?“ troufla jsem si odhadnout.

„Nebylo!“ Udeřila hůlkou jako soudcovským kladívkem.

„Nejspíš utekl na moře,“ nadhodil hokynář Brutus (jeden kousek čehokoliv, co ti dneska padne do oka, drahoušku, a bochník včerejšího chleba pro holuby, jestli vám nějaký zbyl).

„Utekl *na moře*?“ zopakovala pohoršeně slečna McGrammarová. Elwidge si položil dlaň na ústa, aby zakryl úsměv. „Sidney? To nikdy! Byl to hodný chlapec, opravdu!“

„Hodní kluci jsou taky jenom kluci,“ odvětil Brutus mírně a třel si předloktí. Měl na nich několik vybledlých tetování a já usoudila, že nejspíš mluví z vlastní zkušenosti.

„Sidney Weatherfort by nikdy neutekl na moře,“ vypískla vdova Hallowayová (jeden ostružinový muffin, dvě zázvorové sušenky, a *tisícere* díky, Mono, drahoušku, den ode dne se čím dál tím víc podobáš svojí nebohé matce, ale to ty asi víš...). „Je to kouzelný a všichni víme, jak jsou námořníci pověřiví, co se verbování kouzelných týče. Myslí si, že jakmile jim jeden z nich vkročí na palubu, utiší se všechny větry.“

„Kouzelný?“ Elwidge se zatvářil překvapeně. „To jsem nevěděl.“

„Uměl opravovat věci,“ řekla vdova Hallowayová. „Drobnosti. Opravil mi brýle, když mi v nich prasklo jedno sklíčko, a já myslela, že je budu muset poslat do Konstantiny, aby mi vybrousili nové.“ Usmála se na mě. „Ale jak říkám, byly to drobnosti. Nic ve srovnání tadyhle s naší Monou.“

Zapýřila jsem se. Co se čarodějů týče, popravdě patřím na nejspodnější příčky pomyslného žebříčku. Dokonce

i mistr Elwidge, který má v sobě jen tolik kouzel, aby dokázal vyhlazovat suky na dřevěných prknech, je lepší než já. Já stačím akorát tak na těsto a na sušenky. Skvělí kouzelníci, mágové, kteří slouží vévodkyni, dokážou vrhat ohnivé koule nebo vytrhávat hory ze země, uzdravovat umírající a proměňovat olovo ve zlato.

Já dokážu proměnit vodu a kvasnice v lahodný chleba, když mám zrovna dobrý den. A tu a tam stvořím nějaký ten masožravý kvas.

I tak na mě teď všichni upírali pohledy plné očekávání a já jim nemohla nabídnout nic k snědku, takže jsem měla pocit, že bych měla něco udělat. Natáhla jsem se do truhly a vyndala jednoho z perníkových panáčků, co nám zbyli od včerejška. Je začátek jara, a tudíž se vůbec nehodí, abychom pekli perníkové panáčky, ale my je jako jediná pekárna vedeme po celý rok, jen za tímhle účelem.

Postavila jsem panáčka na pult a soustředila na něj veškerou svou pozornost. *Žij. Pohni se. Vstávej, vstávej, vstávej!*

Sušenka se probírala. Protáhla si paže a vyškrabala se na perníkové nohy. Potom se poklonila vdově Hallowayové a slečně McGrammarové, zasalutovala mistru Elwidgeovi a Brutovi a přešla po pultě, dokud nenašla volné místočko.

Tancuj, nařídila jsem jí.

Perníkový panáček spustil velmi povedenou čtverylku. Neptejte se mě, kam perníčky na ty svoje tance chodí – takhle várka se rozhodla pro čtverylku. Ta před ní si vyvolila valčík a ta ještě před ní předvedla trochu oplzlý taneček, ze kterého se červenala i teta Tabitha. Řekla bych, že jsme to přehnaly s kořením. Musely jsme do nich přidat spoustu vanilky, aby se trochu uklidnily.